

функціонування всього організму. В даному випадку вчена Т. Будякова зазначає, що розмір компенсації моральної шкоди завжди буде більш адекватним, якщо в процесі оцінки застосовувати спеціальні психологічні, медичні та інші знання.

З огляду на те, що у законодавстві України поступово вдосконалюється інститут відшкодування моральної шкоди, я вважаю, що необхідно прийняти нормативно-правові акти, які більш чітко встановлюватимуть порядок відшкодування моральної шкоди. Потрібно також довести до громадськості, що свої права слід відстоювати. Коли права людини дійсно стануть пріоритетом у нашому суспільстві, тоді Україну зможемо з впевненістю назвати незалежною і демократичною державою.

Сервітутні права в цивільному праві

Чичкаленко О.О., курсант навчально-наукового інституту підготовки фахівців для експертно-криміналістичних підрозділів НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Шаповал Л.І.*

В останнє десятиліття в нашій країні йде активне реформування права власності та інших речових прав на нерухоме майно, яке має призвести до створення єдиної системи регулювання їх обороту. Одним із видів закріплення права користування чужим майном є сервітутне право. Однак, як показує практика сьогодення, практична реалізація даного права є неефективною, що пов'язано як з неповною пропрацьованістю і нечіткістю вирішення цього питання в законодавстві, так і нерозумінням землекористувачами суті цих відносин. Тоді як багато проблем у використанні землі в області міського землекористування, транспортних, енергетичних та інших сферах можна ефективно вирішити, тільки встановивши сервітут.

Натомість, навіть, якщо звернутись до нормативних та ідейних витоків сервітутного права – положень римського права, там сервітут полягав не тільки у користуванні, а й у забороні на певні дії як фактичного, так і юридичного характеру [1, с.363]. Звідси й існуюча в літературі класифікація сервітутів на позитивні та негативні. Думається, що зміст таких норм є своєчасним і з позиції сучасних реалій цивільного обороту, особливо що стосується України. Адже сьогодні як ніколи гостро стоїть питання про ефективність використання земель, особливо в рамках густонаселених міст з щільною забудовою. Непоодинокими є випадки, коли комерційні структури розпочинають будівництво об'єктів нерухомості ігноруючи вимоги щодо мінімальних відступів від сусідніх будівель, ігноруючи кліматичні, геодезичні умови, вимоги щодо освітлення та затінення тощо [2, с.87]. Якраз в таких умовах закріплення можливості обмеження власників через встановлення сервітутних прав могло б

стати засобом задоволення інтересів сурвітуаріїв. На жаль, чинне законодавство передбачає лише можливість існування позитивного сервітуту через право користування чужим майном (ч. 1 ст. 403 ЦК України) [3]. Тому вбачається, що у чинному законодавстві потрібно передбачити можливість встановлення негативних сервітутів шляхом доповнення ч. 1 ст. 403 ЦК України абзацом другим такого змісту: «У випадках, прямо передбачених законом, договором, заповітом чи рішенням суду сервітут може полягати у забороні вчинення визначених дій». Такий крок до розширення змісту сервітутів дасть змогу значно розширити практику застосування цієї групи прав [3].

Узагальнюючи сказане стосовно нормативної моделі сервітутних прав, слід зробити висновок, що остання з огляду на досвід зарубіжного правового регулювання та його ефективність повинна включати у себе: визначення сутності сервітутних прав; виокремлення видів з чіткою диференціацією специфіки кожного з них; визначення змісту (сфери правомочності уповноваженої особи); особливості здійснення кожного з видів сервітутних прав, закріплення винятків зі сфери регулювання та обмежень. Порівнюючи такий підхід із тим, який втілює законодавець, можна говорити, що на рівні ЦК України наразі створено фундамент для подальшого розвитку цих прав. Те саме стосується й інших прав на чужі речі – суперфіцію та емфітевзису, які на даний момент не отримали подальшого механізму реалізації на підзаконному рівні.

Список використаних джерел:

1. Борисова В.І. Основи римського приватного права. Підручник за загальною редакцією В. І. Борисової та Л. М. Баранової. Затверджено Міністерством освіти і науки України як підручник для студентів юридичних вищих навчальних закладів - Х.: «Право», 2008. – 609 с.
2. Нагнибіда В. І. Проблеми встановлення прав на чуже майно у сучасному цивільному праві. Університетські наукові записки. - 2011. - № 2. - С. 87-92.
3. Цивільний Кодекс України: станом на 6 листопада 2014 р./Верховна Рада України. – Офіц. вид. – К.: Парлам. вид-во, 2014. – Книга 3

Договір франчайзингу

Шуміленко С.М., студент навчально-наукового інституту та психології НАВС

Науковий керівник: викладач кафедри Савенок В.В.

Економічна нестабільність негативно впливає на розвиток бізнесу і тому економічно вигідніше здійснювати діяльність на основі партнерського способу господарювання. Використовуючи такий метод відбувається становлення нового суб'єкта господарювання на основі дослідженого ринку попиту, підвищується ефективність господарювання (залучення досвіду великих компаній), зменшується економічний ризик, залучається менша кількість фінансових коштів.